

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

privind inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

depusă de petiționarul Munimus Oleg, persoane interesate IP „Agenția Servicii Publice” și „Agenția Națională a Arhivelor” (Direcția generală arhiva națională)

(constatarea faptului care are valoare juridică)

împotriva deciziei din 29 mai 2025 a Curții de Apel Nord,

Dosarul nr. 2ra-813/25

PIGD Nr. 2-24091835-01-2ra-13112025

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Edineț, sediul Dondușeni (jud. T. Sobolschi)
Curtea de Apel Nord (jud. S. Grosu, A. Țihonschi, R. Holban)

5 iunie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul declarat de avocatul Marin Baltă, în interesele lui Oleg Minimus,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Ion Munteanu,

Gheorghe Stratulat, *judcători*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 15 august 2024, avocatul Marin Baltă, în interesele lui Oleg Munimus, a depus cerere privind constatarea faptului care are valoare juridică, persoane interesate Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” și Agenția Națională a Arhivelor, Direcția Generală Arhiva Națională, solicitând constatarea faptului înregistrării nașterii lui Iosif Munimus la *****, în satul Briceva, raionul Dondușeni, Republica Moldova, părinții acestuia fiind Ovsie Munimus și Hana Munimus, precum și dispunerea ca hotărârea judecătorească să constituie temei pentru înregistrarea la organele de stat a faptului nașterii lui Iosif Munimus.

2. În motivarea cererii, petiționarul a invocat că este fiul lui Iosif Munimus, născut la ***** în satul Briciova, județul Soroca, Basarabia, Regatul României, localitate care în prezent poartă denumirea de satul Briceva, raionul Dondușeni.

3. Petiționarul a menționat că intenționează să obțină cetățenia Republicii Moldova prin recunoaștere, în calitate de urmaș al unei persoane care a locuit până la 28 iunie 1940 pe teritoriul Basarabiei.

4. Petiționarul a susținut că nașterea lui Iosif Munimus este confirmată prin încheierea nr. 1512/925 din 12 octombrie 1925 a Judecătoriei Ocolului Rural Târnova, județul Soroca, care ținea loc de act de naștere, întrucât nașterea acestuia nu fusese trecută în registrele metricele.

5. Totodată, a invocat certificatul de căsătorie al lui Iosif Munimus, certificatul său de naștere, viza M de ieșire nr. ***** din *****, precum și actul de deces al lui Iosif Munimus, eliberat de autoritățile din Israel.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

6. Prin hotărârea Judecătoriei Edineț, sediul Dondușeni din 31 octombrie 2024, cererea depusă de Oleg Munimus a fost admisă. S-a constatat faptul înregistrării nașterii lui Iosif Munimus la *****, în satul Briceva, raionul Dondușeni, Republica Moldova, părinții acestuia fiind Ovsie Munimus și Hana Munimus. Totodată, s-a dispus că hotărârea constituie temei pentru înregistrarea la organele de stat a faptului nașterii lui Iosif Munimus.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

7. La 2 decembrie 2024, Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” a depus apel nemotivat împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea apelului, casarea integrală a hotărârii și respingerea cererii.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

8. Prin decizia Curții de Apel Nord din 29 mai 2025, apelul declarat de Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” a fost admis, hotărârea Judecătoriei Edineț, sediul Dondușeni din 31 octombrie 2024 a fost casată, cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea depusă de Oleg Munimus a fost respinsă.

9. Instanța de apel a reținut că prima instanță nu a constatat și nu a elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii.

10. Curtea de Apel Nord a considerat că, potrivit răspunsului Agenției Naționale a Arhivelor, în registrele metricale ale rabinatului județului Soroca pentru anul 1918 nu s-a identificat înregistrarea nașterii lui Iosif Munimus, iar în fondul arhivistic al judecătoriilor rurale nu s-a depistat informația referitoare la încheierea Judecătoriei Ocolului Rural Târnova din 12 octombrie 1925.

11. Instanța de apel a mai reținut că înscrisurile prezentate de petiționar, inclusiv actele eliberate de autoritățile din Ucraina și Israel, nu oferă certitudinea că înregistrarea de stat a faptului nașterii lui Iosif Munimus a avut loc efectiv pe teritoriul actualei Republici Moldova. Curtea de Apel Nord a concluzionat că cererea privind constatarea înregistrării nașterii este lipsită de suport juridic, întrucât instanța judecătorească, în temeiul art. 281 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă, constată nu evenimentul nașterii, ci faptul înregistrării acestuia în organele competente.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

12. La 13 noiembrie 2025, avocatul Marin Baltă, în interesele lui Oleg Minimus a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Nord din 29 mai 2025, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei recurate și menținerea hotărârii Judecătoriei Edineț, sediul Dondușeni din 31 octombrie 2024.

13. În motivarea recursului, recurentul a invocat că decizia instanței de apel este arbitrară și se întemeiază pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor. Acesta a susținut că instanța de apel a respins în mod nejustificat argumentele privind necesitatea constatării înregistrării nașterii și a ignorat faptul că încheierea Judecătoriei Ocolului Rural Târnova, județul Soroca din 12 octombrie 1925, ținea loc de act de naștere și confirma nașterea lui Iosif Munimus la *****, în comuna Briciova, județul Soroca.

14. Recurentul a mai susținut că instanța de apel a apreciat eronat actele de stare civilă eliberate de autoritățile din Ucraina și Israel, precum și actele emise de autoritățile sovietice, deși acestea ar fi fost acte oficiale, apostilate sau recunoscute potrivit tratatelor internaționale aplicabile.

15. În acest sens, a invocat art. 13 alin. (1) din Legea nr. 100/2001 privind actele de stare civilă, art. 466 din Codul de procedură civilă, Convenția de la Haga din 5 octombrie 1961 și Tratatul dintre Republica Moldova și Ucraina privind asistența juridică și relațiile juridice în materie civilă și penală din 13 decembrie 1993.

16. De asemenea, recurentul a invocat existența unei practici judiciare naționale în cauze similare, în care instanțele au admis cereri privind constatarea înregistrării nașterii, precum și Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 4 din 7 iulie 2008.

17. Recurentul a susținut că sunt incidente temeiurile de recurs prevăzute de art. 432 alin. (1) lit. a), b) și e) din Codul de procedură civilă, întrucât hotărârea instanței de apel ar fi contrară jurisprudenței uniforme, iar admiterea recursului ar contribui la consolidarea jurisprudenței Curții Supreme de Justiție.

18. La 20 ianuarie 2026, Agenția Națională a Arhivelor a depus referință la cererea de recurs, solicitând declararea recursului ca inadmisibil.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

19. Articolul 431 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.”

20. Articolul 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel”.

21. Articolul 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

22. Articolul 433 alin. (1), lit. f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

f) recursul este vădit neîntemeiat.

(2) Recursul declarat în temeiul art. 432 alin. (1) lit. e) nu poate fi declarat inadmisibil în temeiul alin. (1) lit. e) din prezentul articol.”

23. Articolul 440 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

24. Sub aspectul termenului de declarare a recursului, completul de judecată reține că dispozitivul deciziei Curții de Apel Nord a fost pronunțat la 29 mai 2025, iar decizia motivată a fost comunicată participanților la proces la 25 septembrie 2025. În aceste condiții, recursul declarat de avocatul Marin Baltă, în interesele lui Oleg Minimus la data de 13 noiembrie 2025, a fost depus în termenul prevăzut de art. 434 din Codul de procedură civilă.

25. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că potrivit art. 442 din Codul de procedură civilă, instanța de recurs verifică legalitatea hotărârii contestate în limitele invocate în recurs, prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432.

26. În speță, recurentul a invocat temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (1) lit. a), b) și e) din Codul de procedură civilă, susținând că instanța de apel ar fi pronunțat o decizie contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție, că admiterea recursului ar fi necesară pentru consolidarea jurisprudenței Curții Supreme de Justiție, iar decizia contestată ar fi arbitrară și s-ar baza pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor.

27. Analizând conținutul cererii de recurs, completul de judecată constată că argumentele formulate de recurent reprezintă, în esență, dezacordul acestuia cu modul în care instanța de apel a apreciat probele administrate și a aplicat dispozițiile legale referitoare la constatarea faptului înregistrării nașterii. Recurentul insistă asupra valorii probatorii a încheierii Judecătoriei Ocolului Rural Târnova, județul Soroca din 12 octombrie 1925, precum și asupra actelor eliberate de autoritățile din Ucraina, Israel și de autoritățile sovietice, solicitând, în realitate, reaprecierea materialului probator.

28. O astfel de conduită procesuală, materializată prin reluarea poziției expuse în fața instanțelor inferioare și prin solicitarea unei noi aprecieri a înscrisurilor administrate, nu este suficientă pentru a justifica intervenția Curții Supreme de Justiție. Recursul constituie o cale extraordinară de atac, destinată verificării

legalității deciziei instanței de apel, iar nu rejudecării fondului cauzei sau substituirii aprecierii probelor realizate de instanța de apel.

29. Instanța de recurs nu este competentă să substituie propria apreciere asupra probelor celei realizate de instanța de apel, decât în situația excepțională în care se demonstrează caracterul arbitrar al hotărârii sau faptul că aceasta se bazează în mod determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor, în sensul art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă.

30. Cu referire la temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (1) lit. a) și b) din Codul de procedură civilă, completul de judecată reține că acestea au fost invocate formal. Recurentul a indicat cauze în care instanțele naționale ar fi admis cereri privind constatarea înregistrării nașterii, însă nu a demonstrat existența unei jurisprudențe uniforme a Curții Supreme de Justiție pronunțate în circumstanțe juridice identice sau similare, de la care instanța de apel s-ar fi abătut.

31. Mai mult, în jurisprudența Curții Supreme de Justiție s-a reținut că temeiurile stabilire la art. 432 alin. (1) lit. a) și b) din Codul de procedură civilă nu pot fi invocate simultan, deoarece ele se exclud reciproc. (încheierea nr. [2ra-883/24](#), §61). Primul presupune existența unei jurisprudențe uniforme deja conturate, pretins ignorate de instanța de apel, iar al doilea presupune necesitatea intervenției Curții Supreme de Justiție pentru schimbarea sau consolidarea unei orientări jurisprudențiale.

32. Referitor la temeiul prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, completul de judecată reține că recurentul nu a demonstrat caracterul arbitrar al deciziei instanței de apel și nici faptul că aceasta s-ar întemeia determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor.

33. Instanța de apel a examinat argumentele apelantei Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” și a expus un raționament propriu cu privire la condițiile constatării faptului înregistrării nașterii. Curtea de Apel Nord a reținut că, potrivit răspunsului Agenției Naționale a Arhivelor, în registrele metrice ale rabinatului județului Soroca pentru anul 1918 nu s-a identificat înregistrarea nașterii lui Iosif Munimus, iar în fondul arhivistic al judecătoriilor rurale nu s-a depistat informația referitoare la încheierea Judecătoriei Ocolului Rural Târnova din 12 octombrie 1925.

34. Totodată, instanța de apel a analizat înscrisurile prezentate de petiționar, inclusiv certificatul de căsătorie, certificatul de naștere, viza M de ieșire și actul de deces, și a concluzionat că acestea confirmă anumite date privind identitatea lui Iosif Munimus, însă nu oferă certitudinea că înregistrarea de stat a faptului nașterii acestuia a avut loc efectiv în organele competente de pe teritoriul actualei Republici Moldova.

35. Contrar susținerilor recurentului, instanța de apel nu a ignorat probele administrate și nici nu a pronunțat o soluție lipsită de fundament juridic. Aceasta a explicat de ce, în opinia sa, probele prezentate nu confirmă faptul juridic solicitat, făcând distincție între constatarea evenimentului nașterii și constatarea înregistrării nașterii în sensul art. 281 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă.

36. Faptul că recurentul apreciază diferit aceste înscrisuri și consideră că ele ar fi suficiente pentru admiterea cererii nu este suficient pentru a conferi deciziei caracter arbitrar. O hotărâre nu poate fi calificată drept arbitrară doar pentru că partea este nemulțumită de soluția pronunțată sau de modul în care instanța a apreciat materialul probator.

37. Noțiunea de hotărâre arbitrară presupune lipsa unei motivări reale, ignorarea evidentă a unor probe esențiale, concluzii incompatibile cu materialul cauzei sau o soluție lipsită de suport juridic. Or, în cauza dedusă judecării, instanța de apel a expus motive clare și suficiente pentru care a apreciat că nu sunt întrunite condițiile pentru constatarea faptului înregistrării nașterii lui Iosif Munimus.

38. Nici critica referitoare la recunoașterea actelor oficiale străine nu relevă o problemă de legalitate aptă să atragă admisibilitatea recursului. Instanța de apel nu a respins înscrisurile străine ca inadmisibile pentru lipsa supralegalizării, dar le-a apreciat prin prisma conținutului lor probator și a concluzionat că acestea nu confirmă faptul înregistrării nașterii în organele competente. Prin urmare, argumentele privind Convenția de la Haga, art. 466 din Codul de procedură civilă și Tratatul dintre Republica Moldova și Ucraina nu combat efectiv raționamentul determinant al instanței de apel.

39. În prezenta cauză, recursul nu evidențiază o problemă autentică de legalitate și nu pune în discuție o dificultate reală de interpretare a normelor de drept care ar justifica intervenția instanței supreme. Argumentele formulate tind, în esență, spre reexaminarea circumstanțelor de fapt și reaprecierea probelor administrate, finalitate incompatibilă cu natura recursului.

40. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie temei de casare a deciziei contestate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

41. În aceste condiții, completul de judecată constată că recursul declarat de avocatul Marin Baltă, în interesele lui Oleg Munimus, este vădit neîntemeiat, întrucât nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 432 din Codul de procedură civilă, iar criticile formulate nu justifică examinarea cauzei în fond de către Curtea Supremă de Justiție.

42. Din aceste motive, în conformitate cu art. art. 431, alin. (1) și (2), art. 433, alin. (1), lit. f), 440, alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de avocatul Marin Baltă, în interesele lui Oleg Munimus.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

Judecători

Ion Munteanu

Gheorghe Stratulat